

NECHCETE PRÁČI?

Pondělí, 01. října 2007

U hotelu Bohemia, ve středě města Ústí, otevřela jedna firma Agenturu práce. Obrovitá výloha polepena papírky s obou stranami a uvnitř samy: přijmeme, přijmeme, i s tržnicí lístky. Umím jen tak pro informaci, jaké jsou nabídky platy. Máme tady opravdu dost tvrdý nedostatek lidí na práci.

Jenže - to by zdejší nezaměstnaní museli mít chuť do práce, a takoví tu holt prostě nejsou... Jeden známý z Teplic si nedávno dovezl nějakou desítku dívek z Moldávie; ne pro sebe, fakt na práci; aby bylo jasno, takovej frajer to tedy zase není. I když říkal, že by se tam dalo opravdu cosi velice pěkného exotického vybrat. Doufám jen, že nedopadne jako majitel fabriky na výrobu speciálních oděvů ve Cvikově - někdy tak před pár lety. Ten tam taky v těch severských končinách s opravdu zoufalou nezaměstnaností nemohl najít český na práci. A že má zakázek velice lukrativních spoustu, pro německou podobu uniformy, do Norska teplou pro pracovníky na plošinách, cosi teplého na Island a podobně. Ten tam tím mladým ženám, shodou náhod taky z Moldávie, postavil nebo spíše zrekonstruoval jeden barák jako penzion. No a za pár měsíců nikde ani jedna noha, polovina dává na E55 a zbytek někde po pražských nevládních. Prostě jako vysoce atraktivní typy vydávaly ádově " tolik, co u něj sežením a hákováním za nějakým strojem. Tak jsem mu tu firmu poté likvidoval a mám na to nezapomenutelnou vzpomínku. V předních prostorách byly metrů střední z tvrdého papíru. A tam jsem se použil, že střední, myslím tím velikost, se netvoří tím, že menší velikost prostě zvětším a naopak. Je to docela makhlavou, což nikdy nenapadlo. Zajímavé, na tohle zatím žádná nestáří. Nebo prej stáří, ale výsledek je docela bídnej. Asi krejčí je prostě krejčí, jen ten ti břícho a hrb vtípně schová. (Křivě charakterově ne.) Abych pokračoval, tak tu hromadu papírů jsem prodal jakémusi německému zájemci za velice, ale opravdu velice slušnou částku. Milej pán potom dost koukal, ale zase se docela ukázal. Zákazník měl duševní software za pár babek, nic vymejšlet nemusí, stroje a český prej sežene... Říkám si: stroje možná, ale se české? Ale ono tam v Němcích je dost míst hovalců a taky s nimi mají nějaké problémy, bez nich to prostě nejde tam míst hovalci pracují. Tak táhnu tím naším milým a krásně rozmláceným městem a na rohu v Jirchářích (úzká ulička k nádraží) žebrá přerostlá tlustá, bezzubá česká, která jí rozumět, ruce obě natažené a jeří, že má doma spoustu malé hladové děti a potřebuje na jejich jídlo hodně, hodně peněz. K tomu všemu jí tam sekundovaly dvě děti dost školního věku; pro ně nejsou v jedenáctou hodinu dopolední ve škole, ovšem nechápu. Až z těch milých dětí takhle budou zase jenom nevzdělanci, to jejich rodiče nezajímá. Stejně je mají jen jako prostředek k obživě, si myslím já, dlouholetý občan ústecký s opravdu, ale opravdu velkou zkušeností! Ale i zdejší úřady tohle prominou bez problémů. Přesto si říkám, že bych měl udělat skutek a zaskočil jsem naproti do pekárny k Honzovi N. Dělá opravdu výborné pečivo a Kateřině strašně chuťově kotouče se sýrem. Tak jsem nakoupil, nechal jsem si dva kotouče zabalit do zvláštní tašky. Vrátil jsem se k té chudince ukázněně a dávám jí pytlík s chutným pečivem pro její hladové děti. A co myslíte, že následoval? Zala na mě tak hlasitě ječet a takové věci, až se dav lidí zastavovaly - neměly sem psát, co na mě vyřadila proto by to všechno Daniela musela prohlašovat. To se nedá fakt napsat. No a v závěrečné fázi toho zlostného evu praštila s tím pytlíkem o zem a rozlapaná ho, 24 korun z mé strany prostě a prostě vyhozených. Franta Bouška